

EGY MEG NEM ÍRT NOVELLA
MENNYEI RAPORT

Messenger jött, sajátos ortográfiával: „menjországba azonnal”. Indultam hát rögvest, gondoltam apám akar látni, hogy mi ez a legutóbbi hülyeség, amit megosztottam a facebookon, és egyáltalán miért ütöm az orrom a végső kérdésekbe állandóan. Vagy esetleg nagyanyám üzent, hogy kicsit fáradt mostanában, és nem ártana, ha egy ideig magam vigyáznék magamra. Abba bele sem mertem gondolni, hogy anyám akar látni, játsszak kicsit több Mozartot, mert a hócipője tele van Beethovennel. A legrosszabbtól is féltem, nevezetesen, hogy nagynéném akar megfenyegetni szigorú mutatóujjával.

Tehát indultam rögvest, mondhatni üstöllést, de lehet, hogy izibe.

A kapuban senki, tárva-nyitva, semmi kérdezősködés, bent, illetve fent mindenféle alakok, trópusok és figurák rótták mennyei köreiket, de lehet, hogy valami gyűlés volt, esetleg tüntetés a túl sok fény miatt. Tétován kérdezősködtem, hol lehet raportra jelentkezni, de senki sem tudta, vagy nem értették, amit kérdeztem. Fényévekig tengtem-lengtem, mire egy

felhő körül ismerős alakokat véltem kávézni és cigarettázni. Ez megnyugtató. Hogy pokol nincs, ezt régóta hiszem, de gondolni sem mertem rá, hogy a túlvilágon is hódolhatok majd káros szenvedélyeimnek.

Közelebb mentem, de az arcok állandóan elváltoztak, mondhatni színeváltozásokon mentek át. Mikor megkérdeztem, hogy szabad-e az üres felhő, az egyik alak így szólt: „Üljön le, delnő.” Zavarba hozott, mert delnő ugyan aligha voltam fénykoromban sem. „Köszönöm.” „És mért kő’ magának jónie?” Nagyon bután nézhettem, mert egy másik arc felnézett, s azt motyogta: „Kérlek, ezt a delnőt ha arrébb tolnád...”

Édes jó Istenem, sóhajtottam, csak nem Önök azok? Ezt a megtiszteltetést!

„Hagyjuk a tesztelést, nagysága. Szóval Ön az, aki állandóan innen idéz eleveneket és holtakat! Kérem, hagyja ezt abba, és Osvátnak se küldjön több novellát, mert itt már nem jár redakcióba, egész mással van elfoglalva. De mielőtt elfelhősödne, hagyjon itt nekünk pár pengőt kávéra. „Igen, mondtam dadogva, és elindultam visszafelé a felhőkön a kapu felé. Behúzott nyakkal, mert attól tartottam, hogy apám is megtalál, de az öreg valószínűleg térképet rajzolt valahol egy felhőre könyökölve.

Egy bús képű lovag felhőkön döngetett kaput-falat.